

KISS LÁSZLÓ

Hétköznapi csalódások a Zöld Hordóban

A falu éppen csöndes ebéd utáni nyugovójára készült, amikor a nap elérte zenitjét. Bágyadt, eltévedt szúnyogok lengedeztek a könnyű szélben, az erdőt övező aljnövényzet homályosan reszketett a távolban. A kukoricatáblán szürkére száradt a tarló, a kanális szikkadt medrében gyíkok sütkéreztek. A forróságtól fehér volt a szántóföld.

A Zöld Hordó hívősében ücsörgők mindebből semmit sem vettek észre. A hőség miatt az ablakokat teljesen elsötétítették, a színes szalagfüggöny rései közt legyek rajzottak. A jóleső csöndet csak elvétve szakította meg egy-egy türelmetlenebb újságzörgetés. A kakukkos óra kattogása a töményes polc fölött sem tűnt fel senkinek. Melegh Rudi, a fiatal csapos (a Melegh postás fia) a konyhában sürgött.

Talán a hat-hét gyögysőr tehette, de viszonylag folyékonyan beszélgettek. Az eszkimókról volt szó.

Keszege Józsi képtelen volt magába fojtani csodálatát, ő ugyanis nemrég látta egy filmben, hogy az elejtett vadat nyersen marcangolta széjjel a vadász, csurgott a szája szélén a forró vér, és közben egy husággal csapkodott maga körül, hogy távol tartsa a kutyaikat, le a kalappal az eszkimók előtt. Brunszvik Géza, aki eszkimót csak kártyán látott, és aki addig abban a hitben élt, hogy az eszkimók szánját rénszarvasok húzzák, sőt, maga a Téalapó is eszkimó, egyik ámulatból a másikba esett, hogy mik vannak. Göndör Karcsi, a téesz elsőszámú traktorosa, egykori vízilabdázó (center), indulatosan belekortyolt a sörébe:

– Elmész te a picsába, Józsi, ezzel a hülyeséggel!

Keszege szótlanul piszkálta az orrát.

– Nehogy elhiteds már velem, bazmeg, hogy a buzi eszkimók sütés nélkül zabálják a kaját! – szökkent föl a traktoros.

Keszege Józsi a mutatóját szopogatta:

– Ha hiszed, ha nem, így van. Az eszkimó egy nagyon különös emberfajta.

– Mi benne a különös, ki vele! – hóbörgött Göndör Karcsi, és a kezével ingerült gesztusokat tett.

– Olyan, mint a mongol, csak rétegesebben öltözködik, és általában összemorcolja a szemöldökét. Egyébként kereskedelemről tartja el a családját.

– Kereskednek! Mivel lehet ott kereskedni! – tombolt Göndör.

– Jeget adnak egymásnak. Az eszkimó ugyanis – dőlt előrébb Keszege – lyukakban él, és ököllel veri ki az ablak helyét. Sőt, náluk a mikrót használják hűtőnek. Vacsora után pedig jöhet a szex. Igazi hardcore eszkimó pornó!

Brunszvik Géza verítékezett a gyönyörűségtől, hogy még ilyet, hogy az eszkimó férfi is beledugja az eszkimó nőnek a citromába. Arca kipirult a boldogságtól.

Göndör Karcsi fejét rázva visszahuppant a műanyag székre.

– Hülye vagy te, bazmeg! – legyintett sértődötten, s a homlokát törülgette, amikor egyikük – talán Bereményi, az örökké szótlan fuvaros – valami fatális szerencsétlenség folytán druszájának nevezett egy népszerű rádiós műsorvezetőt.

Újból parázs vita támadt. Brunszvik Géza azt bizonygatta, hogy hát ő még ezt a kifejezést soha életében nem hallotta, meg hogy hát őt igazából nem is fűti annyira a kíváncsiság, mit jelent, de szerinte a drusza, az valami nagyon durva dolog. Göndör Karcsi ezúttal is egyet nem értésének adott hangot: hülyének bélyegezte Brunszvikot, és kijelentette, a drusza annyit tesz: liba. Neki ne pofázzon senki. Csete bácsi a hasát fogta a röhögéstől, hogy milyen bolond emberek vannak, mert ha valaki, ő tudja, nehéz gyermekkorra volt, mezei munka, az apja már hajnalban kiráncigálta az ágyból, lavórban mosakodtak, szóval a drusza azt jelenti: kaszafenő. Volt még ott valaki, a helyi tornaegylet trénera, aki úgy okoskodott, hogy a drusza fogalmát valahol a futballpályákon, a balbekk és a centerhalf között kell keresni, de őt nem vették komolyan.

Melegh Rudi leszámlálta az asztalra az újabb rundót.

Egy galuskás hangú ember épp a híreket mondta a rádióban, amikor Keszege Józsi is kiteregette a lapjait.

– A drusza – közölte, és megvakarta az állát –, a drusza orvosi műszer, amivel a gyermekáldást akasztják meg.

Látván az arcokra kiülő értetlenséget, a következőt tette hozzá:

– Ez ugyanolyan egyértelmű, mint az, hogy a nők nem szarnak.

Keszege Józsi arról nem árt tudni, hogy még nem volt egészen kiforrott főiskolás, amikor egy teljes héten át szerelmes volt egy szőke lányba. A menyegző meghíúsulása nem csupán annak volt köszönhető, hogy Keszegét irritálta a reggeli szájszag, mint a vonatzakatolás. Sokkal többet nyomott a latba az az átbeszélgelt este, amelyen – ahogy a szőke lány érezte – életük végre lassan biztonságos és nyugodt mederbe terelődik, tehát hogy akkor ők most járnak, Keszege azzal az ötlettel állt elő, hogy bár ő nem híve a kliséknek, sőt a magamutogatás is olyan számára, mint a forrókása, de mégiscsak kéne neki egy fénykép a csajról. Hogy szüksége volna egy olyan kicsinyke fotóra, amelyet ballagási meghívókra szokás ragasztani, és amit könnyedén a zsebbe lehet csúsztatni, de az igazolványtokban is elfér. És ezt ő, már ha a lány beleegyezik, gondosan körbeollózná, és, higgye el, ennél többet aligha tehet érte és a közös szerelmükért, szóval ő ezt a gondosan kimetszett fotográfiát gombfocira ragasztaná, és akkor így tudja elképzelni ezt a dolgot, már ha ez egyáltalán érdekli a lányt.

Érdekelte.

A következő napon cuccolt, aztán soha többé nem látták egymást.

Keszzege jószerével örökké révült tekintete arról árulkodott, hogy e homályos emlékü szerelem tisztességesen beáztatta a szomorúság szikkadt kenyérhajait lelkének tejébe, amit az is igazolt, hogy hazatérte óta, amellet, hogy naponta megfordult a Zöld Hordóban, rendszerint bárgyú arccal kerekeztetett: a polgármesteri hivatal sárga épülete előtt, onnan ki a temetőig, majd vissza, a kiskápolnától a játszótérre, így előbb-utóbb ismét eljutott a kocsmáig.

Ahogy a kijelentés elhangzott, felforrósodott a levegő.

Csete bácsi, akinek kalandos élete során bőven kijutott a jóból (második világháború, kulákperek, futball), úgy hördült fel, mint akinek kazán van a tüdeje helyén. A megtapasztalt valóságot ebben a pillanatban nehezen találta összeegyeztethetőnek Keszzege gondolatával, amiben nem csupán a nagy mennyiségben elfogyasztott pálinka volt a ludas. Kereste a szavakat, de azonnal látványos kudarcot vallott: visszafogott hörgést hallatott, és kezdte úgy érezni, hogy valahol nagyon elhibázta az életét.

– A nők – emelkedett föl halálos nyugalommal Keszzege Józsi, és nyomatéku keresztbe fonta mellén a karját – nem szarnak.

Csete bácsi lazított felöltőjén, Göndör Karcsi pedig felpattant a helyéről.

– Elmész te a picsába, Józsi! – fenyegette meg ivócimboráját, de maga is furcsállta, hogy hangjában nyoma sincs a megszokott önbizalomnak. – Agyadra ment a tüzelhalás!

Göndör Karcsi nem tudta volna kielégítő pontossággal megfogalmazni, mit ért ez alatt, viszont néhány órával azelőtt adták a tévében az Agrár-világ ismétlését, és mivel ott erről volt szó, adódott a lehetőség, összekötni a kellemest a hasznossal. Épp javasolni akarta Keszzegeének, hogy menjen haza, aludja ki magát, vagy ássa fel a kertet, vagy, tudja, mit, vegyen inkább példát az öreg Bori Pistáról, tologasson egy talicskát a portája előtt, hátha kijózanodik, amikor Keszzege Józsi filozófiai síkra terelte a kérdést.

– Láttál te már nőt, Karcsi?

Göndör Karcsi megkapaszkodott egy karfában.

Melegh Rudi felhagyott a mosogatással, a hátsó asztaloknál megállt a lapjára. A falon sötéten csüngött a Color Star.

– Simogattál te már pihezörös hátacska? – sóhajtott Keszzege Józsi melegen, és a traktoros elé lépett.

A melléig ért.

Karcsit ekkor már hárman – az asztal, a székek és a pult – támogatták, szeme előtt záporoké pacává folyt össze az egykedvűen gesztikuláló Józsi és a magába roskadt Csete bácsi alakja. Tikkesen rángott a szája széle, és azt mutogatta a fejével, melyről csak nehezen lehetett megállapítani, hogy a nyakából nőtt ki, hogy itt valami rendkívüli tévedés fennforgása mutatható ki, és hogy nyugi, hamarosan rend lesz.

– Csókolnál te már szeplős cicit, édes öcsém? – folytatta selymes hangon Keszzege, akinek, amióta szülőfalujában kapott állást, kizárólag fotómodellekkel és

filmsztárokkal volt dolga. Szerencséjére a Story mellett a Blikk és a Playboy is járt a faluba.

Göndör Karcsi beletúrt a hajába, igyekezett összeszedni magát.

Nem sikerült neki.

– El tudod te azt képzelni, Karcsi, hogy egy pihe-puha popsi ilyen ocsmány-ságra vetemedjen?

A kocsmá levője egyre forróbb lett, a páratartalom a zenit határát verdeste. Rudi, kezében egy fémes csillogású tálcával a konyhaajtóban állt, szája tátva maradt a csodálkozástól.

Keszége leengedte a karját.

– Húzta már le rólad valaki az alsógatyát, édesapa?

Göndör Karcsi, akinek úgyszólván minden meccsen volt része hasonló élményben, jó ösztönrel arra gondolt, gúnyt űznek vízipólós múltjából.

– Lebuzizott! – nézett körbe hitetlenkedve, de nem talált megerősítésre. A Zöld Hordó közönsége behúzott nyakkal szopogatta a sörét. – Hát én ennek keringőzni fogok a belében! – krákolta, azzal fennakadt a szeme, és se előre, se hátra. A közelben ülőknek égett szag csapta meg az orrát. – Hát azt hiszed, más vitorlájába verem a csalánt a faszommal! – ordította Göndör Karcsi, azzal előre lendült, és úgy csapott bele a levőbe, mint Forman az utolsó menetben Ali ellen, mielőtt végleg rászámoltak, kettőt lépett balra, egyet jobbra, majd három gyorsat megint balra, végül nehéz puffanással elterült a padlón. Brunsvik Géza csalódottan arra gondolt, hogy keringő volt beígérve, ehelyett szteppet láttak, de végül is mindegy. Csete bácsi semmire sem mert gondolni.

Valahonnan, egészen messziről nyikorgás hallatszott. A távolban, a színes szalagfüggönyökön túl kirajzolódott az öreg Bori Pista sziluettje, amint egy téglával púposra halmozott talicskával dülöngél a Zöld Hordó irányába. Mellette egy hórihorgas alak ügetett, egyetlen fia, Elemér. De ezt egyedül Keszége Józsi láthatta, aki addigra már a kocsmá ajtajában állt, ám a Bori család láttán még visszafordult a társasághoz:

– Don Quijote érkezik, fogadjátok az őt megillető tisztelettel!

Azzal biciklire pattant, és eltekert az altemplomot övező sövény sor irányába. Lassan nyitott a könyvtár.

A Don Quijote hallatán Csete bácsi végleg leszámolt minden illúzióval, végigpergett előtte élete filmje, a libázás a legelőn, az edzések az ifiben, a nagy labdarúgóálmok, az első kapufa, aztán az első asszony, a második, és így tovább, legvégül a Zöld Hordó, tovább semmi. Levőért kapkodott.

Amikor az Öreg Bori, fiát a kocsmá előtt hagyva, begördült az ivóba, és lehupant az ablakhoz legközelebb eső műanyag székre, Meleg Rudi éppen egy moslékosvödörnyi felmosóvizet zúdított Göndör Karcsi arcába.

A konyhából élesen kihallatszott a Jó ebédhez szól a nóta, majd lassan beleolvadt a Zöld Hordó mögötti templom harangjának lusta kondulásába.